

Läse = Öfning

för

Mina Barn.

Ny Uplaga.

N B D, 1798.

Tryckt i Grenckelliska Boktryckeriet.

Ord. (*)

U. S. Dag. Natt. Bror. Syster.
Slåg-tin-gar. Lå-ra-re.

En-staf-wi-ge Ord.

Aln. arm. — Ben. berg. bok. —
Carl. chor — Dag. dans. — Ek. eld. —
Fat. fiff. — Gull. glas. golf. — Hand.
håst. — Id. is. — Järn. jord. — Kalf.
klot. --- Lamb. lös. --- Mor. mat. ---
Nåt. nål. --- Orm. ost. --- Pil. port.
--- Qwarn. qwist. --- Ris. rör. ---
Salt. sked. smör. stad. --- Tak. tråd.
tull --- Ugn. ull. --- Wagn. wed. win.
--- Ål. år. --- Ågg. ång. --- Sl. örn.

Två-staf-wi-ge Ord.

Am-ma. a-ska. — Betsel. bjel-ra.
— Canel. cir-kel. — Dim-ma. duf-
wa. — Ek-lös. en-bår. — Fjä-ril.
få-le. — Ga-ta. glåd-je. — Ha-gel.
him-mel. — J-gel. isop. — Jul-flapp.
jung-fru. — Kloc-ka. kåg-la. — La-
da.

(*) Då antingen en stafwelse: eller flere sommanlagde stafweller, äga någon wiß bemärkelse, så uppkommer däraf et ord.

2. Den wanartiga Gofen.

Petter deremot war en elak Gofe, och lydde
fällan hwarcken Far eller Mor. Ogärna tog
han til boken, war trög och wårdslös med sina
läror, och lärde dertfore ej heller mycket. Så wäl
i Skolan, som annorstädes, hade han många
skalkstycken för sig, förförde sig gärna på sina
Syston och Kamrater, och bedröfwade ofta med
sin wanart sina goda Föräldrar. Dertfore täl-
tes han ej heller af andra, utan då man såg
honom nalkas, sade man allmänt: Där kom-
mer den elaka Petter. Och som han ej heller
sedermera wille bättre arta sig, bles han sina
Föräldrar et sorgebarn.

4. Den wanartiga Slickan.

Deremot war det en rätt elak Slicka, som het-
te Zwa. Då hon war liten, hade hon fått
för mycket sjelfswäld, och frihet at göra hvad
hon wille; derföre blef hon sedan så ond och en-
wis, at Föräldrarne hede både sorg och skam
af henne. Aldrig wille hon hwarken läsa, eller
lära sig något som godt och artigt war, utan
förnötte helst sin tid i wanartiga och odugdiga
gofars sällskap. Alltid war hon smutlig både om
händer och kläder, tappade oftast bärt hanskär,
näsduf, böcker och annat, som hon bordt taga
wara uppå, och rättade aldrig sina fel, ehuru
ofta hon derom blef påmint. Då hon blef stör-
re, måste derföre Föräldrarne skilja henne ifrån
sig; och då ingen gärna wille hafwa en så war-
tig slicka i sit hus, fick hon lida mycken nöd, och
dog sluteligen i fattigdom, förakt och elände.

Et barn, som ej tar an Föräldrars ömna råd,
Med rifet vänjas bör ifrån sit öfverdåd.

Tänk hvad du tala vil förr än du något säger;
Den talar aldrig klokt, som icke orden väger.

Fly kögn, i alt dit tal var redelig och sann,
Och mins at lastens svek för Gud ej döljas kan.

Du bör ej vänja dig at öfver andra klaga,
Då de den godhet ha at dina fel fördraga.

Lät bli at uslingen och krymplingen bele;
Du vet ju icke sjelf hvad än med dig kan ske?

Var öm vid likars nöd, och rörs vid uslas
smärta,
Ty den som mänskja är, bör ha et mänskjo-
hjerta.

Men går din nästa väl, och du ser honom nöjd,
Så var med honom glad, och deltag i hans
fröjd.

Förlåt din broders fel; hvad kan dig hämnaden
båta?
At fela mänskligt är, Gudomligt at förlåta.

Förliklig, öm och huld mot dina Syskon var,
Ty samma blod ni ärft af samma Mor och Far.
